

La Marta i les seves tradicions

La Marta i les seves tradicions. Per Nadal, cal convidar tot el grup d'amics de l'escola per reunir-se en un banquet amb menjar per a parar un tren; a l'estiu, porta oberta a tothom del bloc per fer uns beures i aprofitar la fresca fins ben entrada la nit; i ara, ja hi tornem a ser: 31 d'octubre, castanyada, i el pis fet un autèntic guirigall.

Ja quan hi vivia la seva àvia, en aquest mateix pis, ja m'hi trobava en aquestes. Sempre li dic, quan em treu de polleguera: "L'enrenou és marca de la casa, nena. Qüestió genètica pura i dura".

Ho recordo cada cop que la sento arribar. L'àvia sempre venia amb una nena a cada cama, i encara li faltaven cames per portar-les. Carregada com una mula amb bosses, cabassos farcits d'ingredients per a tot un exèrcit, escales amunt les gotes li regalimaven pel front i esbufegava baixet, com si volgués dissimular l'esforç. Quan arribava a la porta, sempre deia: "Ai, el cor!", i deixava les bosses a terra per començar a fer pessigolles a les nenes. Elles s'encanaven de riure, i a partir d'aquí començava el malson: correddisses, rialles, crits...

Jo, des de casa, les perseguia amb l'ull batxiller que la porta em permetia. Quan tancaven d'un cop, el meu ull ja no hi tenia res a fer. Quan el soroll tocava sostre i jo ja estava a punt de perdre els nervis, sentia el pany girar-se suaument i una olor dolça començava a escampar-se pel passadís. Una olor dolça, d'ametlla i sucre. Lentament, aquella flaire s'acostava a la meva porta i, quan arribava, semblava que tot el pis s'omplís de flors.

Em delia per sentir el “ding, dong”. Un, dos, tres... “ding, dong!”. Esperava uns segons, tragava saliva i obria la porta com si m’agafés d’imprevist, sense esperar-ho. I allà tenia a l’àvia, palplantada, amb un somriure ple i trapella, sabent perfectament el motiu de la visita. A les mans, una plata de panellets.

Avui, mentre veig la Marta pujar les escales a la cridòria, acompanyada per la Rosa i la Laia, no puc evitar veure-hi un reflex d’aquell temps. Ara ja no s’enganxen a les cames de ningú: cada una puja pel seu propi peu, amb bosses i farines.

De seguida s’instal·len a la cuina. Criden, riuen, posen música massa forta —fins i tot els meus plats ballen amb elles— i es posen a fer panellets amb un entusiasme desbordant. Cau farina per tot arreu, el sucre vola, algú deixa caure un ou, o el llença, i jo, des del pis del costat, noto com em puja la pressió. “Ja hi som”, penso. Miro el telèfon, el dit a punt de marcar el número de la policia local, perquè allò ja se’n va de mare...

Però llavors, tot s’atura.

“Ding, dong.”

Trago saliva, com abans. Obro la porta. I allà està la Marta, amb la mateixa mirada que la seva àvia, el mateix somriure entremaliat i tendre, i a les mans, una plata de panellets acabats de fer.

Al·lòdia Garcia